Als je verscheurd wordt tussen twee families

Je bent 18 en raakt onbedoeld zwanger. Als je het nieuws aan je moeder vertelt, raakt die compleet in paniek. „Hoe kon je dit doen? Laat het weghalen!" krijg je te horen. Het overkwam Bonicia Reijke-Windster (27). Haar vriend en schoonfamilie stonden er anders in: „Houd het kindje. Het is een geschenk van God. Wij steunen je." Wekenlang voelde Bonicia zich verscheurd tussen twee families. Tot de tienwekenecho...

Tot haar dertiende woonde Bonicia met haar moeder en stiefvader in Amsterdam, waarna ze naar Purmerend verhuisde. Daar ging ze de opleiding vmbo-tl volgen. Thuis en op school liep het niet zo soepel: ze luisterde slecht naar haar moeder en spijbelde regelmatig. Rond haar vijftiende kreeg ze verkering. „Met een jongen uit een christelijk gezin", aldus Bonicia . „Best wel streng opgevoed, vond ik toen. Hij toonde me wat normale verhoudingen in een gezin zijn. Ikzelf was heel ongehoorzaam naar mijn moeder. Hij zei: „Dat kan eigenlijk niet, je moet wel luisteren." Hij liet ook zíén wat hij bedoelde: terwijl ík na het eten altijd gewoon wegliep, ging híj bijvoorbeeld afwassen voor zijn moeder."

Haar vriend nam haar al snel mee naar zijn kerk. „Heel interessant", vond Bonicia. „Ik wist bijna niks van God, Bijbel en geloof, maar toen ik de preek en de muziek meemaakte, vond ik dat een heel fijne ervaring."

Na de middelbare school ging de Purmerendse de mbo-opleiding pedagogisch werk volgen. In het laatste jaar van die studie raakte ze onbedoeld zwanger. Op haar achttiende. Van haar vriend. Die boodschap viel, op z'n zachtst gezegd, niet goed bij haar moeder. „Ze raakte helemaal in paniek. Riep dat ik mijn school niet zou afmaken, dat ik een alleenstaande bijstandsmoeder zou worden, dat mijn vriend me zou verlaten. Ze zag maar één oplossing: het kindje laten weghalen."

Haar vriend stond er heel anders in. Bonicia: „Hij heeft vanaf het allereerste moment gezegd dat hij de baby wilde houden en dat hij bij me zou blijven. Vanuit zijn christelijke achtergrond wilde hij niet dat een door God gegeven leven gedood zou worden. Hij nam echt z'n verantwoordelijkheid: hij werkte in die tijd als kok en ging meer uren maken om ons te kunnen onderhouden. Dat gaf me vertrouwen in een goede afloop."

Ook zijn familie was vanaf het allereerste moment heel liefdevol. „Mijn schoonmoeder feliciteerde me gelijk toen we het vertelden. Ze noemde het een Godsgeschenk en voorzag de problemen die míjn familie noemde helemaal niet. Zij had het over een God Die zorgt en voorziet."

Klompje cellen

Die reactie was compleet anders dan wat Bonicia van háár familie te horen kreeg. Haar moeder vertelde het grote nieuws aan Bonicia's oma, oom en tante, waarna die haar belden met vragen als: „Wat heb je gedaan? Waarom wil je het houden? Laat het gewoon weghalen." Sommigen kwamen zelfs op bezoek om hun zorgen te uiten. Bonicia: „Ik zie mijn tante hier nog zitten. Haar woorden waren letterlijk: „Sorry, maar ik geloof niet dat jouw kindje meer is dan een klompje cellen." Op dát moment dacht ik dat ze gelijk had, hoewel ik bleef twijfelen over een abortus."

De periode tot de tienwekenecho, waarin ze zich verscheurd voelde tussen twee families, heeft Bonicia als „heel zwaar" ervaren. „Mijn schoonfamilie steunde me wel, maar mijn eigen familie niet. Het zorgde ervoor dat ik vaker naar mijn vriend en schoonouders stapte voor troost en bemoediging. Zij stonden altijd voor me klaar en boden hulp als ik dat nodig had."

Bonicia Reijke (l.), Jolinde Hooglander (m.) en Willeke Hoogendoorn vormen dit jaar de gezichten van de Week van het Leven. beeld Niet Nix Productions

Steun aan God, Bijbel en geloof had Bonicia eerst niet zo. „In die tijd was ik nog maar net met het christendom in contact gekomen. Ik hoorde mijn schoonfamilie wel spreken over God Die voor Zijn kinderen zorgt en Die voorziet, maar ik ervaarde dat niet zo. Dat kwam pas later. Ik merkte pas na de zwangerschap dat er rust kwam als ik in momenten van paniek om leiding en wijsheid vroeg. En pas nu zie ik Gods hand in het verloop van mijn zwangerschap en erna. Zo ontving ik vaak hulp op precies díe momenten waarop ik erdoorheen zat."

Abortuskliniek

Omdat haar eigen moeder erop stond dat Bonicia voor informatie en advies naar een abortuskliniek zou stappen, deed ze dat. Met moeder en vriend klopte ze bij een praktijk in de buurt aan. En daar gebeurde het tegenovergestelde van wat ma had gehoopt. Bonicia: „We kregen voor het eerst het kindje te zien. Bij de tienwekenecho. Je zag al een hoofdje, je zag al een lichaampje, je zag al armpjes naar buiten komen, je hoorde zelfs al een hartje kloppen. Toen wist ik het zeker: dit is een leven, een mensje, míjn kind, dat ga ik niet laten weghalen!"

De medewerkers van de abortuskliniek wilden liever niet dat ze de echo mee naar huis namen, maar de ouders wilden dat wel. En dus keken de twee tijdens de wettelijk verplichte bedenktijd en daarna regelmatig naar hun 'babyfoto' en werden ze steeds meer bevestigd in hun keuze het kindje te houden. Ondanks het feit dat Bonicia's moeder en familie vóór een abortus bleven pleiten.

In de weken erna spraken Bonicia en haar moeder amper met elkaar. De jonge moeder ging naar haar stageplek, naar school en rolde thuis vaak meteen haar bed in, omdat ze heel moe was. Óf ze verbleef bij haar schoonfamilie. Pas na zes maanden ontstond er voorzichtig weer wat toenadering. „Ik weet nog dat ik naar beneden kwam en dat mijn moeder zei: „Zo, je buik begint nu echt te groeien, hè?", waarop ik zei: „Ja, dat klopt. Ik voel het kindje ook al schoppen", waarop

Bonicia Reijke-Windster en haar zoon Jerome wonen in Purmerend. Op haar achttiende raakte Bonicia zwanger, waarna ze een turbulente periode meemaakte. Aborteren of niet? Haar familie zei ja, haar schoonfamilie nee. beeld Paul Klomp

„Zonder mijn vriend en het geloof had ik hier niet zo gelukkig met mijn zoon gestaan"

zij reageerde met: „Mag ik het misschien voelen?"

In de weken erna werd ons contact beter. Mijn moeder begon weer interesse in mij te tonen, we gingen samen naar de winkel, kleren kopen. Ook de rest van mijn familie legde zich uiteindelijk bij mijn beslissing neer en ging weer normaal tegen me doen. Het mooie is dat, toen ik eenmaal moest bevallen, mijn hele familie op de gang stond te wachten. Iedereen was er. Toen ik mijn kindje eindelijk in mijn armen mocht nemen, huilde ik tranen van blijdschap en vreugde. Ik had een gevoel van: yes, het is gelukt, hij is er, niets kan hem meer bij me weghalen."

Hbo-opleiding

Niet lang na de bevalling van Jerome haalde Bonicia haar mbo-diploma pedagogisch werk en nam ze een jaar vrij om de zorg voor haar kindje op zich te nemen. Daarna startte ze met een hbo-opleiding sociaal-juridische dienstverlening. Voltijd. Waarom? Bonicia: „Ik wilde niet als pedagogisch werker aan de slag, dat paste toch niet zo bij me. Bovendien voelde ik druk om mijn opleiding af te maken doordat mijn familie steeds had gezegd dat een kindje dat zou voorkomen."

Na een jaar of vijf ontving Bonicia haar hbo-diploma, waarna ze aan de slag ging bij Vluchtelingenwerk en uiteindelijk een baan bij de Sociale Verzekeringsbank kreeg. „Zie je wel: het is zeker mogelijk om je studie af te maken terwijl je een kindje hebt", aldus Bonicia.

Vlak na het afronden van haar studie, in 2018, werd dochter Ayana geboren. Daarna kwam het jonge gezin in rustiger vaarwater terecht. Tot de NPV afgelopen voorjaar belde met de vraag of Bonicia hét gezicht wilde worden achter een petitie om de abortusgrens te verlagen. „Het was wel even hectisch, maar dat had ik er graag voor over. Ik reageerde meteen positief op het verzoek, omdat ik het heel belangrijk vond en vind dat iemand die zelf voor een abortus heeft gestaan, kan vertellen dat die ingreep niet de enige optie is. Dat een kind houden je leven helemaal niet verpest!"

Voor de campagne van de Week van het Leven werd de Purmerendse weer gevraagd om mee te werken. Opnieuw zei ze ja. „Zolang ik een stem vóór het leven kan zijn, wil ik die zijn. Volgens mij moeten we als christenen allemaal onze mond opendoen, staan voor de waarheid en in alle gevallen vóór het leven kiezen. Zelfs bij een verkrachting. De manier waarop iemand ontstaat, moet niet bepalend zijn voor het antwoord op de vraag of hij recht op leven heeft."

Een verschil met de campagne van vorig jaar is dat Bonicia nu niet het enige gezicht achter de campagne is; ze werkt dit jaar samen met twee andere vrouwen: Willeke Hoogendoorn en Jolinde Hooglander (zie kader). „Het is heel fijn om samen met anderen op te trekken", vindt Bonicia. „Je kunt ervaringen uitwisselen en van elkaar leren."

Feliciteren

Het belangrijkste advies dat Bonicia voor onbedoeld zwangere vrouwen heeft, is: ga in gesprek. „Als je iemand spreekt die je feliciteert met je zwangerschap, met het ontstaan van nieuw leven in je buik, dan betekent dat heel veel. Kijk verder goed naar je redenen voor een abortus. Vaak zijn het problemen die niets met het kindje te maken hebben of die ook na een abortus blijven bestaan of die juist wel op te lossen zijn. Laat je kindje er in ieder geval niet de dupe van worden."

Tegen de stroom in

In 1863 schafte Nederland de slavernij in al zijn koloniën af. Aan deze belangrijke stap ging een lange, taaie strijd vooraf. Het is te danken aan de voortdurende inzet van mensen die zich niet wilden neerleggen bij deze inhumane realiteit. Het maakte op hen geen indruk dat slavernij al zo lang geaccepteerd was. Zij bleven hun stem verheffen!
De vergelijking met de inzet voor het ongeboren leven dringt zich op. Abortus is al lang maatschappelijk geaccepteerd. Ook vandaag zijn er mensen, zelfs predikanten, die zeggen dat het een achterhoedegevecht is. Op veel applaus hoef je in ieder geval niet te rekenen.
Toch ligt hier een geweldig hoge roeping. Er is niets zo fundamenteel als het opkomen voor al het menselijk leven, inclusief het ongeboren leven. Wat voor niveau heeft onze rechtsstaat bereikt als we het normaal vinden dat moeders hun eigen kindje mogen doden?
Vanuit die overtuiging organiseren we ook dit jaar weer een Week van het Leven. Samen met u en jou! Misschien zullen wíj de resultaten van onze inspanningen niet zien. Alsof dat er iets toe doet! Dan zullen onze kinderen het meemaken of onze kleinkinderen. Wij worden slechts geroepen om vandaag te doen wat onze hand vindt om te doen. En we leggen de uitkomst met vertrouwen in Gods hand!

Diederik van Dijk
Voorzitter Platform Zorg voor Leven
Directeur NPV - Zorg voor het leven

„We willen mensen aan het denken zetten over recht op leven"

De een studeert orthopedagogiek en is bestuurslid bij SGP-jongeren, de ander studeert diergeneeskunde. Wat Willeke Hoogendoorn (25) en Jolinde Hooglander (19) gemeen hebben, is hun inzet voor het (ongeboren) leven: Willeke is vrijwilliger in Het Babyhuis en Jolinde bij ProLife Europe. Samen met Bonicia zijn ze dit jaar het gezicht van de Week van het Leven.

Waarom werken jullie mee aan de Week van het Leven?
Willeke: „De vrouwen die ik in Het Babyhuis meemaak, verkeren echt in lastige situaties. Bij Het Babyhuis krijgen zij ondersteuning om in de toekomst zelfstandig voor hun kindje te kunnen zorgen. Veel moeder ervaren hun baby na de bevalling helemaal niet als „iets wat je leven verpest", maar juist als een bron van vreugde en geluk. Omdat deze vrouwen zo moedig zijn om vóór het leven te kiezen, kon ik niet weigeren toen mij werd gevraagd mee te werken aan de Week van het Leven. God geeft mij de kracht om voor ongeboren levens en moeders op te komen."
Jolinde: „Tijdens de straatinterviews die ik als vrijwilliger voor Pro Life Europe heb, merk ik dat mensen snel hun mening klaar hebben: abortus moet kunnen. Als ik verder met hen in gesprek ga, gaan ze er vaak genuanceerder over denken. Mijn deelname aan de Week van het Leven vind ik een mooie kans om bij te dragen aan een grootschaliger bewustwording van de waarde van het leven. We mogen nooit akkoord gaan met het feit dat in onze samenleving zoveel kinderen geen recht op leven hebben."

Wanneer is de Week van het Leven volgens jullie geslaagd?
Willeke: „Als mensen zich bewust worden van de beschermwaardigheid van het leven. Al is er maar één persoon die zegt: „Vierentwintig weken en dan aborteren, dat is toch wel laat..." Al is er maar één die op basis van ons verhaal kiest vóór het leven."
Jolinde: „Als mensen aan het denken worden gezet. Als de boodschap dat kinderen recht op leven hebben maar klinkt. Dan ben ik al heel blij."